

LEVEN MET KANKER

Celie Dehaene over haar kleindochtertje Maaïke

Maaïke was ons eerste kleinkindje. Dat was nogal een evenement voor Jean-Luc en mij hoor, toen ze werd geboren! Een vrolijk en lief kind. Grote fan van Dana Winner. Enkele maanden voor ze stierf, zijn onze dochter Mieke en haar man Eric nog met haar naar een optreden geweest en mocht Maaïke samen met Dana op de foto. Voor haar broertje Lars en haar zusje Jana was ze een echt moederke. Altijd voor hen zorgen, altijd kijken of broer en zus het goed hadden. En dan, amper acht maanden jong, sterft Lars. Hier, bij ons thuis, toen Mieke met haar hele gezin op bezoek was. Lars had een niertje dat niet goed functioneerde. Een virus in de darmen werd het baasje fataal. Dat haar broertje gestorven was, dat begreep kleine Maaïke: toen Mieke en Eric haar vertelden dat Larsje 'niet meer wakker' zou worden, begon ze te huilen."

„Hoe erg een gezin kan worden getroffen... Onvoorstelbaar. Nauwelijks twee jaar na de dood van Lars verloren Mieke en Eric ook Maaïke. In oktober 1996 ging één oogje scheel staan. Daarna ging het akelig snel: oogarts, scanner, specialist, diagnose. Hersenstamkanker. Kansen op herstel? Alleen een mirakel. Mogelijkheden voor behandeling? Bijna niks. Opereren kon niet. De risico's op een blijvend letsel, bijvoorbeeld hersenverlamming, zijn veel te groot. Even dacht het gezin aan chemotherapie, maar iedereen was het erover eens om Maaïke niet te laten lijden. Bestraling kon wel. Maar bestraling levert geen genezing op, hooguit een vertraging van de ziekte. Negen maanden later, op 13 juli, is Maaïke gestorven."

„De laatste maanden van haar leven werd Maaïke behandeld in het Kinderkankerziekenhuis van het UZ in Gent. Nu en dan kon ze even naar huis en naar school, maar de meeste tijd verbleef ze in het ziekenhuis. 'Zal ik ook zo kaal worden?' vroeg ze aan Mieke, toen ze de andere patiëntjes zag. Dat leek haar héél erg. (*glimlacht*) Maaïke was altijd trots en fier. Toen ze kale vlekken kreeg, troostte Mieke haar en kreeg ze een mutsje opgezet. Voor de rest had ze weinig zicht op haar ziekte. Hoe erg het was, wát het was... Aan een kind uitleggen wat kanker is, is moeilijk."

„Naar het einde toe kon Maaïke nauwelijks nog stappen. Ze was opgezwollen door de cortisone. Verschillende keren kreeg ze water in de longen, en die laatste keer ging ze in coma. De hele familie kwam samen rond haar ziekbed - onze vier kinderen, mijn twee zwangere schoondochters, iederéén. Ook wij, natuurlijk. Jean-Luc en ik waren net in de Ardennen toen we via de gsm hoorden dat Maaïke aan het sterven was. De twee uren van de terugrit waren de langste en donkerste uren van mijn leven. Je verwacht het, maar toch."

„Zodra de diagnose was gesteld, heb ik tot mijn overleden moeder gebeden om Maaïke snel te laten sterven. Ik wist hoe zoiets op een gezin kan drukken. Een bevriend koppel in Amerika had eerder een kind verloren door precies dezelfde kanker. Twee jaar heeft het lijden van dat gezin geduurd. Twee jaar van verdriet, druk, stress. Dat wou ik Mieke en Eric bespaard zien. Het lijkt misschien vreemd, maar zelf heb ik ook meteen mentaal en emotioneel afscheid genomen van Maaïke. De eerste weken na de bekendmaking van de diagnose heb ik erg veel gehuild. Je bent rouwende oma, maar tegelijkertijd steunende moeder. En dáár moet je als grootouder je rol spelen, vind ik. Het getroffen gezin steunen. Helpen bij de opvang van het andere dochttertje, Jana. Luisteren en troosten wanneer Mieke daar behoefte aan heeft. Eén dag tegelijk. De moed niet opgeven."

„Zelf konden Jean-Luc en ik gelukkig ook met elkaar praten en rouwen. Maar vaak was dat niet evident. Toen Maaïke stierf, had Jean-Luc als premier net de Franse president Chirac op bezoek. En op de dag van de begrafenis stond een ontmoeting met de Russische eerste minister op de agenda. Onmogelijk om dat te annuleren. Meteen na de begrafenis van je eerste kleinkind een politieke topontmoeting beleggen... Het viel Jean-Luc zwaar als lood. Ook voor Jean-Lucs moeder was de klap enorm. Ze wou haar leven geven voor Maaïke: 'Ik ben al zo oud, laat mij toch gaan en spaar dat kindje.' Haar eerste achterkleinkind zien sterven, stel je voor."

„De hele vriendenkring en de buurt van Mieke en Eric leefden mee. Het is een wijk met veel jonge gezinnen en veel kinderen. Op de begrafenis hadden de kinderen allemaal witte kleertjes aangetrokken. Ze droegen witte en blauwe ballonnen. Voor Maaïke. Dat deed goed. En de steun in de familie was fantastisch. Iedereen wou Mieke en Eric helpen, we telefoneerden met hen en met elkaar. Ik begrijp dat sommige mensen de behoefte hebben om met lotgenoten te praten, maar zelf geloof ik dat een warme en hechte familie de beste plek is om dergelijke drama's te verwerken."

„Verwerken kan, maar vergeten niet. Sinds de dood van Maaïke zijn Jean-Luc en ik veel ongeruster over de kleinkinderen. Is er eentje een beetje ziek, dan lopen we al ongemakkelijk, dan willen we meteen weten wat het is. Lees ik in een krant iets over een kind dat gestorven is, dan denk ik meteen aan Maaïke. Op de meest onverwachte momenten ontploffen vragen in mijn hoofd: waarom, waarom toch? Of zie ik rond Kerstmis onze acht kleinkinderen, dan denk ik aan die lege plekken waar Maaïke en Lars horen. De pijn blijft, maar ook de herinneringen. En het is goed om over de gestorven kindjes te blijven praten, zeker voor Mieke en Eric."

„Daarom herdenken we elk jaar de sterfdag, maar ook de verjaardag van kleine Maaïke en Lars. Jana, die nu acht is, gaat mee naar het kerkhof, met bloemetjes voor haar broertje en zusje. Ze liggen pal naast elkaar. Op hun verjaardag krijgen ze een cadeautje. Met Kerstmis ook. Bloemen of kaarsjes, om bij hun foto te zetten. Kijk, hier, op de schouw staan ze, de foto's van Lars en Maaïke. Ze blijven bij ons. Voor altijd."

Net voor de zomervakantie van 2006 kwam kanker weer akelig dichtbij in het leven van Celie Dehaene. Op haar rechterschouder merkte ze een ongewone bruine vlek op. Inderdaad, zo bevestigden de artsen: huidkanker. Eind augustus werd de vlek weggesneden. Een succesvolle ingreep. Sindsdien gaat Celie Dehaene om de zes maanden op controlebezoek. 2007 is voor haar een jaar als een lichtbaken: het jaar van de 65ste verjaardag.

Fragment uit: *“Leven met kanker. Bekende Vlamingen getuigen”*. Red.: Marc Peirs, Standaard Uitgeverij